

ja, i Tusinder af Tilfælde, er vedkommende blevet hjulpet gennem de Foranstaltninger, der her er truffet. Jeg skal f. Eks. nævne Fragtgodtgørelse til visse Industrier her i Landet. Jeg ved ikke, hvor meget det drejer sig om, omsat i Penge, men at det bliver meget store Beløb, er der slet ingen Tvivl om. Jeg tænker her særlig paa Tørveindustrien, hvor man tilsigtede at holde saa mange Arbejdere beskæftiget som muligt, samt Teglværksindustrien, og der kunde nævnes en hel Del flere Virksomheder. Den Fragtgodtgørelse, de fik, forinden vi fik den sidste Takstnedsættelse, var jo paa 30 pCt., og i dette Øjeblik faar de en Godtgørelse af ca. 20 pCt. Man kan spørge Folk fra Teglværksindustrien og Tørveindustrien og mange andre Virksomheder, om de ikke vil godkende, at det er en i høj Grad hjælpende Haand, man her har rakt dem fra Statens Side. Jeg tænker paa Begunstigelse af dansk Arbejde, jeg tænker paa billige Statslaan til nødstedte industridrivende. I den Henseende blev der først stillet 2 Mill. Kr. til Raadighed, det er senere forøget med en halv Mill. Kr., altsaa i alt 2½ Mill. Kr. Der er stillet til Raadighed til Udlaan til Haandværkere ca. en halv Mill. Kr. For ganske kort Tid siden er der stillet et Forslag, som er tiltraadt af samtlige Partier her paa Rigsdagen, om en Eksportkredit paa indtil 5 Mill. Kr. Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa et ganske konkret Tilfælde. For kort Tid siden var der en nødstedt dansk Industri, den bornholmske Stenindustri, hvor det truede med Arbejdsløshed i meget stor Udstrækning. Industrien er ikke særlig stor, men der var dog Tale om 150—200 Arbejdere. Vi drøftede denne Sag og blev enige om at træde hjælpende til gennem et direkte Statstilskud for at forhindre, at Arbejdsløsheden indenfor denne Industri skulde antage de Dimensioner, der var Udsigt til, hvis vi ikke fra Regeringens og Rigsdagens Side traadte hjælpende til. Alle var enige her, ikke en eneste protesterede derimod, og derfra og til det, der nu er Tale om, er der jo ikke et saa forfærdelig stort Spring.

De to Industrier, hvorom der her er Tale, er i meget store Vanskeligheder i Øjeblikket, og det har sin Aarsag i den Vareflod, som gaar ind over Landet netop i disse Dage, hvor man er Vidne til det katastrofale Fald i forskellige Landes Mønt. Det er derfor, vi kan anbefale, at der træffes Foranstaltninger med Hensyn til disse to Industrier. Jeg gør udtrykkelig op-

mærksom paa, at det i høj Grad er en Begrænsning, der er Tale om her, en Begrænsning til disse to Industrier, der i Øjeblikket absolut er vanskeligt stillet, og tillige en Begrænsning i Tid, idet den her foreslaaede Lov ikke skal gælde længere end til 1. April 1923. Naar man ser ud over Verden, ser man, hvorledes der i denne Tid i alle Lande træffes Foranstaltninger til Værn for vanskeligt stillede Erhverv i de paagældende Stater. Forhaalig er de midlertidige. Vi venter dog vist alle paa en Tilstand, hvor den frie Vareudveksling atter kan komme til Ære og Værdighed, vi venter vel alle paa en Stabilisering og Højnelse af Møntkurserne i de valutasvage Lande, og vi spejder, hver Gang der afholdes en Konference, hvor netop det Spørgsmaal er til Drøftelse mellem Repræsentanter for de store Lande, efter, om der dog ikke skulde vise sig en Mulighed, en Udsigt til, at Knuden dog endelig kunde blive løst paa en eller anden Maade.

Lovforslaget giver Handelsministeren Bemyndigelse til at træffe visse Foranstaltninger, saaledes som den højtærede Minister har gjort nærmere Rede for ved Forslagets Forlæggelse, og samtidig at føre Indseende med disse to Industrier, ikke mindst med Hensyn til Priserne paa de færdige Varer. Det skal nu vise sig, hvorvidt der vil være Mulighed for, at de paagældende kan holde Justits indenfor deres egne Rækker. Forhaabentlig vil det lykkes, og forhaabentlig vil man se, at man netop fra disse to Industriers Side vil gøre det mest mulige, for at Loven kan blive ført ud i Livet netop i den Aand, hvori den bliver givet her fra Rigsdagens Side. Om de mulige Resultater af den her foreslaede Foranstaltning er det temmelig sikkert bedst at vente med at udtale sig, indtil der er gaaet nogen Tid. Det er et Forsøg, hergøres, overfor to Industrier, der er ved at komme i Nød. Det er jo dog saaledes, at naar en Naturkatastrofe medfører Ruin for den enkelte, er vi altid fra Rigsdagens Side traadt til, og i det hele kan man vel anføre, at i et Samfund, hvor der er mange forskellige Erhverv og mange forskellige Interesser, er der en Forpligtelse til i kritiske Situationer for det enkelte Erhverv, for de enkelte Individuer at træde hjælpende til fra Statsmagtens Side. Vi haaber, det vil vise sig inden ret længe, at ogsaa disse to Industrier kan klare sig uden disse Foranstaltninger.

Det vil nu have stor Betydning, hvor-